

želkou Katerinou dávati ve prospěch věčné lampy v hlavním chrámu v Žatci
z tohoto dvora počně 1 kopu pražské groši. Žito dávku měl první platiti
ze dvora Martin, syn žateckého měšťana Gebharta. Tento nechtěl však
svůj dvůr ve Velichově zatížiti neustálými poplatky a proto je dal rapsati
při výměně na jiný dvůr Martinův. (S. U. B. 205.)

V roce 1532 a 1535 byl znám jako majitel tohoto dvora Pavel
z Velichova, senátor a měšťan žatecký, který zemřel v r. 1535 v Žatci.
V době od 1535 do 1558 stal se majitelem Šikmund Hložálek z Javoří,
bakalář a senátor, který si vzal za manželku Katerinu (? poz. ve Velichově.)
a tím zůstal i nadále Velichov v držení této podiny. Katerina zemřela v.
1558, její manžel Šikmund 1573 (Seifer 334, 337, 393). Potom následoval
jako majitel Velichova Cyprián mladší Hložálek z Javoří, který zemřel
1583. Pak byl tu Maximilián pán Želčic a Velichova. Maximilián Hložálek
byl primátorem města Žatce. Dne 8. června 1617 postavil se proti
arciknížeti Ferdinandovi, neuznal ho českými stavy za krále českého
a volil s nimi za krále Bedřicha Falckého. Proto byl Maximilián Hložálek
královským patentem ze dne 26. května 1621 odsouzen ke ztrátě jmění,
chlápu a pivota a 21. června 1621 v Praze na Staroměstském náměstí popraven.
Jeho jmění bylo zkonfiskováno. To skládalo se ze dvora ve Velichově, sdílem
vesnice Hřiškova, odhadnutého na 2100 kop míš. groši, dvora v Želčicích
(1725 kop míš. groši). Díl vesnice Hřiškova byl dán klášteru Týnskému.
Dva mosteckí měšťané Jan Much a Muchenthaler a Jiří Šehön se
Šehönecku koupili oba dvory ve Velichově a v Želčicích v r. 1623 za 3600
kop míš. groši (Bílek 171). Tak pomalu byla sem do ríše českého krále
naváděna němeina, tímto Němci, majiteli dvorů. Rodina Šehöni se Šehö-
necku později byla sama majitelkou Velichova.

Jan Max, pán z Velichova odkáral k vystavění kaple v děkanství
kostele v Žatci 200 zl (r. 1660). Od potomka Šehöni, Jana, koupila
Velichov rodina Müllachů, od které pak to koupilo město Žatce v r. 1728

za 30.500 zl. (Seifer 544) Od toho času zůstal dvůr velichovský v majetku
města Žatce do r. 1781, ve kterém roce byl prodán, pouze lesy u Hložic
zůstaly Žatci.

Žáhoví.

Žáhoví (Zeilhöf) je známo i jako české jméno již v r. 1275 jako
poplatnická ves kapitoly pražské. První historické zmínky o tomto místě
nacházíme teprve ve 14. století. R. 1368 je známý jako majitel Štěpán ze
Žáhoví, bohatý pražský měšťan. (Dro. ar. XIII. str. 186), který měl tu jeden dvůr.
Co jeho smrti mělo to připadnouti králi. Ale žatec usiloval o to, aby připadl
městu, dokazuje, že již dlouho před tím býval městem. V roce 1393 přišlo k pro-
jednávání tohoto jmění po Štěpánu ze Žáhoví před soud, kdež uplatňovaly svůj
nárok na dědičství neletilé děti Štěpán a Magdalena. Jejich ochránci, staro-
městský měšťan František ze Gbelů, dokázal, že uznáno bylo jejich právo.

V žatecké gruntovní knize (str. 410) uvádí se 1434 Jiřka z Hložic
jako prodávající pole a dvůr, které leží proti Žáhoví. Také se tu dočítáme
že v r. 1351 byl tu prodán púllán poli za 121 kop groši, tedy stýdl za
4 kopu. (Seifer 335). Když v r. 1547 zkonfiskováno bylo jmění žatec, bylo
v tom také Žáhoví resp. značná jeho část. V roce 1561 vidíme pak zmínku
o tom, že zkonfiskované jmění žatec bylo navráceno, při čemž uvádí se vý-
slovně české jméno Žáhoví, ale vidíme tu i první zmínku německého jména
,Zeilhöf". V r. 1623 bylo znova veškeré jmění města žatec zkonfiskováno,
a teprve 1628 bylo vráceno. Od této doby bylo pak Žáhoví v držení žatec
až do r. 1781, kdy bylo prodáno poddaným, kteří museli odváděti poplatky
později museli odváděti obilí (desátky) za to. V roce 1851 prusickým pobyt
vykoupili i tyto poddani se dávkou, takže od té doby jsou samostatní.